

תקות מנחם

גיליון מס'
288

יו"ל עש"ק פר' נשא
י"א סיוון ה'תשע"ב
ה' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

נדפס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נשים - ב'

מחזור ל"א (ר"ת – "לכתחילה אריבער"!) שנה כ"ט (ר"ת - "כל טוב"!)¹

סיום הלכות סוטה וכל ספר נשים והתחלת ספר קדושה הלכות איסורי ביאה

ביום ב' פרשת נשא ז' סיון יום ב' דחג השבועות זמן מתן תורתנו ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

המשיח כמ"ש "ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו כי פי הוי'
דיבר".

סוטה – שום נטיה

ב. ומתאים לימוד הלכות סוטה בזמן מתן תורתנו, שבו קיבלנו את
כל התורה כולה והבטחנו "כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע"⁵ בלי
שום נטיה לימין ולשמאל, "לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו",
ופירוש המילה סוטה אומר רש"י עה"פ "כי תשטה אשתו": שנו
רבותינו אין המנאפים נואפים עד שתיכנס בהם רוח שטות דכתיב
'כי תשטה' [היינו מלשון שטות] וכו', ופשוטו של מקרא כי תשטה
– תט מדרכי צניעות ותיחשד בעיניו וכו"ו. היינו, שהמילה סוטה –
שוטה, מלשון שטות ונטייה מהדרך הנכונה, ובמתן תורה קיבלנו
את כל התורה כולה ע"מ שלא ניטה ימין ושמאל. [ועיין דברי
הרבי הרש"י ב"ע בתחילת קונטרס "ומעין" עה"פ: "ומעין מבית
ה' יצא והשקה את נחל השטים]. ובמובן הרחב נטית הסוטה, היא
נטיה קלה מכל דרכי התורה, שקבלנו במ"ת.

סוטה-שוטה-שטות

ג. לימוד הלכות סוטה מתאים גם ומפורש בפרשת השבוע נשא,
כי הרי פרשת סוטה כתובה עם כל פרטיה בפרשת נשא;
ואפשר לומר שבשם הפרשה נשא מרומזים רוב העניינים
והנושאים המדוברים בפרשה, ומרומזים באותיות נ' ש' א';
"נשא" - נ' – לכל לראש כפשוטו, נשיאת ומנין ומינוי הלויים
לתפקידם, וגם משמעות המילה מלשון נשיאים; שבפרשה זו
מדובר באריכות גדולה ובפרטיות ע"ד קרבנות הנשיאים וחונכת
המזבת.

נ' – גם רמז לנזירות; שכל פרטי ודיני הנזירות כתובים בפרשה.
ש' – רמז לסוטה שפרשתה מדוברת בפרשה, וע"פ לשון הקודש
כותבים סוטה בש' שמאלית (וגם ש - שטות כבפירש"י).
וסוטה בס', זהו לשון המשנה והגמ' לקוח משפת הארמית,
וה"רמב"ם לעם" מביא בהערה ראשונה שבכתי"י התימנים

פרשת סוטה הכנה לקבלת התורה

א. רואים דבר מדהים!; את הלכות סוטה ברמב"ם לומדים
ומסיימים במשך שני ימי חג השבועות; מתחילים הלכות סוטה
ביום א' דחג השבועות, ומסיימים ביום ב';
ורואים במנהגנו שבערב חג השבועות מסיימים את לימוד מסכת
סוטה; שלומדים במשך ימי הספירה, דף ליום ומסיימים בדף
מ"ט – שהוא יום המ"ט לספירת העומר (ראה מסגרת בסוף
הגליון)..

והקשר של סוטה למ"ת הוא בפשטות, שענין הסוטה היא לבטל
ולברר את כל ענייני ה"סוטה", ותאוות נפש הבהמית (כי היא
עשתה מעשה בהמה כמ"ש רש"י עה"פ "קמח שעורים"¹
(מהמדרשים²) והגמ"³), ולכן יש בה מ"ט דפים, שהכוונה היא
שילמדו בכל ימי הספירה, ובכל יום יבררו מידה אחרת של הנפש
הבהמית מהשבע מידות שכל אחת כלולה משבע (7*7=49), וכן
יאירו ויזככו את הספירות והמידות הקדושות של כוחות הנשמה
האלוקית בכל ארבעים ותשע דרגותיהם. ספירה – מלי ספירות,
זיכוך, ובהירות ואור.

ולכן קרבן סוטה הוא לא כרוב קרבנות המנחות מן החיטים, אלא
מן השעורים – מאכל בהמה, (כמו קרבן העומר הקשור לפסח
ויציאת מצרים), שצריכים לברר ולזכך את כל הדרגות של הנפש
הבהמית, שיהיו שלימים ומוכנים לקבלת התורה.

וע"י הביורר המושלם והביטול של כל ענייני ה"סוטה", היינו כל
הנטיות מדרכי התורה לדרכי הנפש הבהמית, זוכים למה שכתוב
ביסוס פרשת סוטה "ונקתה ונזרע זרע"⁴, היינו שתלד בנים זכרים
בריווח, כביאור כ"ק אד"ש מה"מ, גילוי הגאולה השלימה!

ומתן תורה קשור לגילוי אלוקות שיהיה בגאולה השלימה כמ"ש
בתניא פרק ל"ו (ראה במסגרת), שהגילויים שהיו במתן תורה הם
"מעין" והכנה לגילוי אלוקות שיהיה בגאולה השלימה בביאת

¹ נשא ה, טו.

² תנחומא ג. ספרי במדבר פ"ט, לא. ילקו"ש תשה, תשי"ז.

³ סוטה יד, א. ירושלמי סוטה פ"ב, ה"א.

⁴ נשא ה, כח (נתינת כח!).

⁵ משפטים כד, ז.

לא תחטא!

ו. ההלכה האחרונה מסיימת במילים "ולא תחטא", מתאים לזמן מ"ת שקיבלנו את כל התורה ע"מ שלא נחטא, וכמו שנאמר בפרשת יתרו מיד אחרי מתן תורה: "ויואמר משה אל העם אל תיראו, כי לבעבור נסות אתכם בא האלוקים (נסות מלשון הרמה), ובעבור תהיה יראתו על פניכם **לבלתי תחטאו**"¹¹. ועיי"כ מגיעים ל**נשיאת ראש** שאת זה מסביר אד"ש בשיחות הטעם שקוראים פרשת **נשא** בסמיכות לשבועות, כי התורה מביאה נשיאות ראש והרמה, כמו שאמר רב יוסף בסוגיא דמ"ת¹² וכלשון רש"י: "שלמדתי תורה ונתרוממתי", כמ"ש בפרק ו' דאבות (שלומדים בשבת לפני חגה"ש) "קנין-תורה": "ומרוממתו על כל המעשים"

"תקות" חוט השני"¹³

על סיום הלכות סוטה וספר נשים

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. לימוד הלכות סוטה בחג השבועות, ובערב חג השבועות סיימו את לימוד מסכת סוטה שלמדו בימי הספירה דף ליום.
- ב. קרבן סוטה מן השעורים (כקרבן העומר) – בירור מ"ט מידות הנפש הבהמית.
- ג. פרשת סוטה – בפרשת נשא.
- ד. סיום ספר נשים בחג השבועות – מ"ת נישואי הקב"ה ועם ישראל.
- ה. בסיום הל' סוטה כתב, כי שלום אהלך, ואחרי מ"ת נאמר: שובו לכם לאהליכם.
- ו. בסיום כותב "ולא תחטא" – ובמ"ת "לבלתי תחטאו".

* * *

תחילת ספר קדושה והלכות איסורי ביאה

ביום ב' פרשת נשא ז' סיון יום ב' דחג השבועות
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
גוי קדוש!

א. את ספר קדושה מתחילים בחג השבועות זמן מתן תורתנו, ובתור הכנה למ"ת ה' אמר ליהודים בימים שקדמו למ"ת: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"¹⁴ היינו שאת הקדושה קיבלו ישראל בהר סיני במתן תורה, ולכן כמו שמסביר אד"ש שהו ישראל וישבו בהר סיני כמעט שנה שלימה, מר"ח סיון ועד כ' אייר בשנה הבאה, כדי שיקלטו ותחדור בהם הקדושה בפנימיות כמו שמסביר אד"ש בשיחות את פירוש רש"י עה"פ בפרשת דברים: "רב לכם שבת בהר הזה"¹⁵ שכל זה הוא כדי שתחדו בהם התורה והקדושה בפנימיות ובכל פרטיה.

איסורי ביאה – קשר פנימי

ב. ויש לומר שענין זה גם מרומז בשם ההלכות שמתחילים בחג השבועות זמן מ"ת – הלכות **איסורי ביאה**; שבשם זה מרומז קשר הקדושה והפנימי של הקב"ה ועם ישראל ע"י התורה; "**איסורי ביאה**" – במשמעות החיובית למעלויות; קשר פנימי של קדושה מהקב"ה לעם ישראל, ומישראל לה'.

הרמב"ם קורא להלכות **שוטה בש'** שמאלית, שזהו לשון התורה "כי תשטה אשתו"⁶.

וגם **נשא** – מלשון **נשיאת כפיים** כי הרי בפרשה זו מדובר גם על ברכת כהנים, והא' גם רמז ל**אהרן** כי היא נאמרת והמצוה היא ע"י אהרן ובניו, וגם במילה **נשא** - רמז לפרטי הברכות בברכת כהנים; **נשא** - גם מלשון "**ישא** הוי' פניו אליך" ויש' רמז ל**שא** וגם ר"ת - שמירה "וישמרך". וגם שימת שלום וא' - גם ר"ת - אור אליך - "**יאר אליך**". וגם רמז למילה אמור, כמשי"נ בברכת כהנים "אמור להם"⁷. וא' – גם רמז ל**אהבה**. כי אהרון ובניו הכהנים מברכים את עם ישראל באהבה, וזה נהיה חלק מ**נוסח** הברכה, ולומדים זאת מהמילה **אמור**.

[ואולי אפשר למר שהא' – גם רמז לפרשת גזל הגר הכתובה בתורה שצריך להביא אשם גזילות, ואולי גם הא' רמז ל**אלה** שמשביעין את האישה הסוטה "בשבועת האלה", ואולי גם מלשון ארורים ע"ש המים המאחרים].

ועיי' שמקיימים באשה את מצוות פרשת סוטה, ומגלים בעז"ה שהיא לא נטמאה, עיי"כ מחזקים את השלום בית והאהבה ואחדות ביניהם [שזה אולי גם עוד רמז במילה **נשא**; ש – מלשון שלום וא' אהבה ואחדות ועיי"כ מנשאים את האשה לגובה הראוי וגם את בעלה ומחזקים את הנישואין שלהם למצב הכי נעלה ו**נישא** וכמ"ש ונקתה וזרעה זרע" ואומר ע"ז רש"י (מהמדרשים⁸) אם היתה יולדת בצער תלד ברווח אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים", ומסביר אד"ש שהכוונה יולדת בריווח בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח [שזה אולי גם רמז למילה "**נשא**", ועד הנישואין הגבוהים ביותר של עם ישראל להקב"ה, שזוהי הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח, שעליו נאמר: "**ונשא** מאד".

מתן תורה – נישואי הקב"ה ועם ישראל

ד. מסיימים את ספר **נשים** בחג **השבועות** זמן מתן תורתנו, שזהו זמן הנישואין של הקב"ה ועם ישראל, והל' סוטה מסיים: "וידעת כי **שלום** אהלך" גם השלום עם ישראל לה'. ופרשת סוטה באה לומר, שבאמת עם ישראל לא חטאו, והכלה אשת הקב"ה עם ישראל נקייה, כי לא שייך אצלה סתירה אמיתית מה', כי כולם בטלים להוי' ועי"ז נאמר: "אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאום הוי'", ועיי"כ מחזקים את הקשר ואת ההשפעה, ואת השלום בית בין איש לאשתו הקב"ה ועם ישראל קשר הנישואין שהתחיל במתן תורה ונמשך ומתחזק עד השלימות שבזה בביאת המשיח, מי"ד ממ"ש נאו!

שלום אהלך!

ה. את ההלכה האחרונה לומדים בחג השבועות שכתוב בה "וידעת כי **שלום** אהלך ופקדת נוך ולא תחטא"⁹, ומיד אחרי מ"ת נאמר למשה שיאמר ליהודים (בפרשת ואתחנן¹⁰) "לך אמור להם שובו לכם לאהליכם", וי"ל שענין זה מרומז בנוטריקון המילים שלום אהלך שהקב"ה ציוה את העם לחזור לאוהל ולהיות עם האשה, שזהו מתאים לסיום ספר נשים בחג השבועות אחרי מתן תורה.

ובפרשנתו גם ברכת "וישלם לך **שלום**!" ברכת כהנים. (ורומז בשי"ן של נשא).

¹¹ יתרו כ"ז.

¹² שבת פח, א.

¹³ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁴ יתרו יט, ו.

¹⁵ דברים א, ו.

⁶ נשא ה, יב.

⁷ נשא ו, כג.

⁸ תנחומא, ספרי, ברכות לא, ב. סוטה כו, א.

⁹ איוב ה, כד.

¹⁰ ואתחנן ה, כז.

איסורי מזבח – קשר למזבח

בא' המחזוריים הראשונים למדו את הלכות "איסורי מזבח" ביום ב' אייר שהוא יום הולדת אדמו"ר המהר"ש שהכריז ועניינו היה "לכתחילה אריבער!", והיה לי קצת מוקשה למה דוקא ביום של "לכתחילה אריבער!" לומדים על איסורי מזבח?!; בהלכות שלפני זה ואחרי זה מדובר על דברים הטובים והרצויים למזבח כמו הלכות מעשה הקרבנות הלכות תמידין ומספין, ודוקא ביום של לכתחילה אריבער לומדים על דברים האסורים למזבח!;

וביותר היה מוקשה איך נקראות ההלכות בשם "איסורי מזבח", כשגם ההלכה הראשונה וגם ההלכה האחרונה המסיימת, מדברים על דברים ועניינים העדיפים למזבח והקודש;

בהלכה הראשונה אומר הרמב"ם כל הקרבנות כולם צריכים להיות תמימין ומובחרין שנאמר: "תמים תהיה לרצון לפני הוי"ו"¹⁶ וגם בהלכה האחרונה המסיימת את איסורי מזבח כותב הרמב"ם שכל דבר שהוא לשם האל הטוב צריך להיות מן היפה ומן המובחר ומביא כמה דוגמאות כמו בנין בית תפילה .. האכלת רעב וכיסוי ערום שיהא מן היפה וכן "הקדיש דבר יקדיש מן היפה שבנכסיו, וכן הוא אומר: 'כל חלב להוי"ו'¹⁷ א"כ גם ההתחלה וגם הסיום מדברים על הדברים המובחרים למזבח ולקודש, ובכ"ז כל ההלכה נקראת איסורי מזבח!;

וכן במשך כל הלכות מדובר גם על דברים האסורים וגם על דברים המותרים והכשרים למזבח כי במשך ההלכות פוסקים מה מותר ומה אסור ואיך כל ההלכות נקראות איסורי מזבח!; ואמרת אז לבאר ע"ד ה"צחות"; המילים "איסורי מזבח" – גם רמז לקשר אל המזבח היינו הדברים הטובים והקשורים למזבח, כנאמר: "אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח", שהכוונה לקשור את קרבן החגיגה למזבח, וכמו המילה איסור שמבואר בתנאי, פרק ז' מלשון קשור ואסור אל הקליפות, וכאן הכוונה בדרך "הצחות" על הדברים והקרבנות העדיפים והרצויים והקשורים אל המזבח, ובעבודת ה' של היהודי – המזבח – הוא העבודה של המסירות נפש וזביחת היצר.

וכן אפשר לשאול בענייננו בשם ההלכות "איסורי ביאה", הרי בהלכות האלה, מדובר לא רק על הביאות האסורות אלא גם אלה המותרות והכשרות ואיך כל ההלכות נקראות "איסורי ביאה", אלא שגם כאן נפרש ע"ד הצחות למעילות, במובן החיובי ובעבודת ה'; "איסורי ביאה" – קשר של ביאה והתקשרות אל הקב"ה שהרי זהו גם המשמעות של המילה "ביאה" מלשון קשר וחיבור פנימי גילוי וכמו שמפרשים בעבודת ה' את המילים בפרשת נח: "בא אל התיבה", שהכוונה לביאה בעבודת ה' לתיבות התורה והתפילה [ובפרט ע"פ המבואר מה"צמח צדק" ב"דרך מצוותיך" במצוות גילוי עריות, שבשרשן הן יחודים עליונים ביותר, רק בירידה למטה בעוה"ז יש יניקה לקליפות, ולכן לפני מתן תורה האבות והשבטים נשאו אחיות, ועמרו לקח דודתן]

כפיית ההר במ"ת - חופה

ג. ומתאים, שמתחילים הלכות אלו - איסורי ביאה בחג השבועות, שאז באו ישראל בקשר פנימי וברית הנישואין עם הקב"ה, וזה אולי גם הרמז לשם הפרשה נשא – גם מלשון נישואין, שהרי מ"ת היה בבחינת חופה כמו שאומרת הגמ'

בסוגיא דמ"ת¹⁸ "כפה הקב"ה עליהם הר כגיגית", כמבואר בחסידות שהכוונה היא שההר היה עליהם כמו חופה בנישואין. (ראה מסגרת)

פעמי הקדושה!

ד. את ספר קדושה פותח הרמב"ם בפסוק הכותרת: "פעמי הכן באמרתך ואל תשלט בי כל און"¹⁹ [ש"הכן" זה גם רמז לפעולות ה' ומשה רבינו, ההכנות לפני מתן-תורה].

ומתאים שהתחילו הלכות אלו בחג השבועות זמן מתן תורתנו, ופסוק זה אומר שפעמי וצעדי היהודי יהיו ע"פ התורה – "באמרתך", שקיבלנו במ"ת מתחיל בעשרת הדברות שכוללים כל התורה כולה וכל התרי"ג מצוות, ואז "אל תשלט בי כל און" – שלא יהי ליהודי שום חטא, כי מקיים את כל דברי התורה, כמו שעם ישראל אמרו והכריזו לפני מ"ת "כל אשר דיבר הוי" נעשה ונשמע", וכפי שכתבנו לעיל שאחרי מ"ת אמר ה' לישראל בעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו; חטא – מלשון חיסרון – שלא יהיה שום חטא ושום חיסרון ליהודים, שזהו גם המשמעות של כל און; און – גם מלשון און וכוח; הכוונה שיהיה ביטול מוחלט להוי" שנוצר ע"י "כפה עליהם הר כגיגית" – החופה של היהודים – וע"כ מתבטלת כל נטיה או הרגשה עצמית שאינה בביטול מושלם; און גם מלשון און – הרגשת עצמותו היינו שכל כולו בטל ומסור להוי" ולקיום מצוותיו ואז יתקיים: "וישם לדרך פעמיו!"²⁰ דרך התורה הקדושה וצעדי שמחה!

"תקות" חוט השני"¹³

על תחילת ס' קדושה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. התחלת ספר קדושה בחג השבועות – ובמתן תורה נהיו "גוי קדוש"!
- ב. איסורי ביאה בחג"ש – זמן הנישואין ישראל והקב"ה.
- ג. איסורי ביאה – במובחן חיובי – קשר של ביאה לעבודת ה'.

"כהנא מסייע כהני!"

בגמ' חולין יש שתי דעות איך מתברכים הכהנים, לדעת רבי ישמעאל מ"ואני אברכס" היינו שהכהנים מברכים את ישראל בברכת כהנים והקב"ה מברך הכהנים בברכת כהנים, ולדעת רבי עקיבא "ואני אברכס" – הכוונה שהקב"ה יסכים עם הכהנים ויברך את ישראל, וע"כ אומרת הגמ' "כהנא מסייע כהני", כי רבי ישמעאל הוא כהן, ועפ"י שואלת הגמ' מכיוון שבין כך ישראל מתברכין מה משנה אם מהפסוק "ואני אברכס" או מ"ואברכה מברכך", ומה הסיוע שר' ישמעאל נותן לכהנים?

וע"כ עונה הגמ' ע"פ ביאור רש"י, שאם הכהנים מתברכים מצד "ואני אברכס", הם מתברכים באותה הברכה עם ישראל, משא"כ אם מצד "ואברכה מברכך", זו ברכה מיוחדת לא עם שאר ישראל. וטוב לקבל אותה הברכה עם שאר ישראל.

וראים מזה דבר נפלא! עד כמה טוב וחשוב להיות עממי, "בתוך עמי אנוכי יושבת" ולא לקבל הברכה בנפרד, אלא יחד עם כולם!...

¹⁸ שבת פח, א.

¹⁹

²⁰ תהילים קיט, קלג.

¹⁶ אמור כב, כא.

¹⁷ ויקרא ג, טז.

ולגרור אחריה ר"ל הסטיה מדרך התורה ומצוות, שע"ז צריך להתחזק ולהיזהר שלא יהי בכלל ענין הנטי מהצניעות ולמלא בשלימות התורה והמצוות.

ל"ג בעומר - גימט' משה

בקשר למה שקואים ל"ג בעומר ולא ל"ג לעומר כמו שאומרים בספירת העומר בכל הימים, וכפי הנוסח בסידור האדמו"ר הזקן ע"פ נוסח האריז"ל, מביא אד"ש במכתב שנדפס בהוספות לליקוטי שיחות (ח"ז ע' 337) וז"ל: "בספ' (=בספר) פולין מובא שלי"ג בעומר בגימט' משה - להעיר דרשב"י "הי ניצוץ משה" ונתעלה לאותו אור שקיבל משה כשעלה לקבל לוחות שניות (עמ"מ [=עמק המלך] ס"ב ד') ועד"ז בכ"מ. עכ"ל מכתב אד"ש מה"מ.

ושמעתי שבל"ג בעומר היארציט של הרמ"א, ששמו משה, והוא כותב כמ"פ בשו"ע או"ח ה' ספירת העומר שאומרים בנוסח הספירה: בעומר.

ולהעיר שהרמ"א הסתלק בל"ג בעומר, שיש ליום זה (כמ"ש בגליון הקודם) קשר לפורים, והרמ"א כתב ספר על מגילת אסתר "מחיר יין" וכפי שהדגיש אד"ש כמ"פ שכתב שם שבבילה אחרי סעודת פורים הי' מסתובב בעירו ודופק על החלונות ושלא ישכחו לברך ברכה אחרונה וברכת המזון.

והרמ"א בסיום השו"ע אורח-חיים, בהלכות פורים קטן מסיים בפסוק: "וטוב לב משתה תמיד", שמורה שזהו הסיום והשלימות של אורח חיי היהודי, שלמות השמחה, כפי שיחת כ"ק אד"ש מה"מ. והרבי אומר שזה כתוב במשלי שלמה פרק ט"ו פסוק ט"ו; שמורה על השלמות של טו, שלמה דור הט"ו מאברהם אבינו, "קיימא סיהרא באשלימותא!"

א"ם בקולו תשמעו!

ראש בית הלוויות בבארא-פארק, "שומרי הדת", עשה פעם סעודת בר מצוה גדולה לבנו בהשתתפות הרבנים הגדולים מכל החוגים והנהלות "חברא-קדישא" שעובדים עם "שומרי הדת", וכן "חברא קדישא" של ליובאוויטש וקראון הייטס עובדים עם "שומרי הדת" והשתתפו שם.

הסעודה היתה בפרשת "אם בחוקותי תלכו", וא' הרבנים הגדולים שישב שם בשולחן הנשיאות נאם ואמר ה"יוראטי" ש"א"ם - רמז לגאולת כלל ישראל, בגלל שמירת המצוות כמו הנאמר על הגאולה "היום א"ם בקולו תשמעו". הגאולה הראשונה - יציאת מצרים, היתה ע"י א"ם - ר"ת אהרון - משה.

גאולת פורים - היתה ע"י א"ם - ר"ת אסתר-מרדכי.

והגאולה האחרונה והשלימה ע"י א"ם - ר"ת אליהו-משיח.

[וני"ל שהסיבה שנוקטים דווקא גאולות אלו, ולא אחרים שהיו במשך הדורות, כי דווקא שלשת אלו הן לכלל ישראל, גם הגזירה וגם נס ההצלה והגאולה;

במצרים - כל עם ישראל היו משועבדים שלא יכלו לצאת ממצרים, וכולם נגאלו.

בפורים הגזירה היתה "להשמיד ולהרוג ולאבד את כל היהודים", ואחשוורוש הי' מלך "שולט בכיפה", ונס ההצלה לכל היהודים; "ליהודים היתה אורה ושמחה וגו'".

ובגאולה העתיד מיד, כל היהודים הם בגלות, והגאולה לכל כלל ישראל!]

אחרי שגמר הרב הנ"ל את נאום, ניגש לשולחן הראשי הרה"ח ר' הערש ע"ה פוקס מזקני חסידי חב"ד ומראשי הנהלת החברא קדישא דקראון הייטס, ואמר להרב הנ"ל בפני גדולי הרבנים: יש כאן דבר מעניין;

כשאומרים אהרן-משה, שניהם הם השמות הפרטיים שלהם. אסתר-מרדכי, שניהם השמות שלהם. אבל אליהו-משיח; אליהו - הוא שמו הפרטי, אבל - משיח - אינו שמו, אלא תפקידו ותוארו;

"אבל הרי אתם כולכם יודעים מי הוא זה אשר שמו מתחיל במ' - מנחם...!"

"איך קאך זיך אין משיח!..."

בקשר למ"ש בגליון, שבמתן-תורה הי' גילוי אלקות מעין לעתיד לבוא בביאת המשיח, כמבואר בפרק ל"ו בתניא, כדאי לספר; שמעתי מהרה"ת מרדכי שיחי חן ששמע מהרה"ת משה שיחי גורקאוו, שליח כ"ק אד"ש מה"מ בבוסטון;

כשהנ"ל הגיע לכאן מאירופה בתור בחור בשנות היודיים ולמד כאן בישיבת תורת-ל-770, נכנס ל"יחידות" אל כ"ק אד"ש מה"מ ואמר לו שלמד ויודע בע"פ את ל"ה הפרקים הראשונים של התניא.

והרבי אמר והורה לו שידע גם את פרק ל"ו בעל-פה! "ווייל איך קאך זיך אין משיח, ובפרק זה מדובר על המצב שיהי לעתיד לבוא בזמן המשיח... [=כי אני מדבר ועוסק בלהט במשיח, ובפרק זה מדובר על המצב שיהי לעת"ל בזמן המשיח...], הוראה וביאור מדהים!

לעתיד לבוא-מיד ממש!...

פעם בהתוועדות ש"ק פ' שלח אחה"צ, ב"מאמר כעין שיחה", דיבר אד"ש על בחינה ודרגא מסויימת, ואמר שדרגא וענין זה יהי, לעתיד לבוא! ומיד אמר, בזה"ל: "וואס מיינ איך לעתיד לבוא, מיד ממש!..." [=מה כוונתי לעתיד לבוא, מיד ממש!...]

מעמד מתן-תורה

כשהתחיל כ"ק אד"ש מה"מ להתוועד בליל ערב חג השבועות, [כי הרבה שנים לא הי' אז התוועדות, ובליל א' דחג השבועות לאחר אמירת "תיקון ליל שבועות", שאמר אד"ש בחדרו הק' ב-770, אחרי (שירד מסעודות יו"ט שערך בבית כ"ק הרבי הקודם, [יחד עם כמנ"ן מזקני אד"ש שאכלו בסעודה זו], ובשעה 3:00 בלילה בדיוק ירד לביהמ"ד הגדול כשכל הקהל עומדים דרוכים, והתיישב בכסא הק' (הכורסא האדומה) והתחיל מיד להגיד הדיבור המתחיל של המאמר כרגיל קשור למ"ת ולעשרת הדברות והיתה אז הרגשה של מעמד מ"ת... (בליל ניגון הכנה ל"מאמר"), מיד כשהתיישב קשר כף ידו במטפחת, כמו שרגילים לרבותינו נשיאנו תמיד, לקשור היד לפני המאמר ונשארה קשורה למשך כל זמן אמירת המאמר [י"א שזהו ענין להישאר תפוס וקשור לגשמיות עולם הזה], אלא שכ"ק אד"ש מה"מ הצניע ועשה זאת מתחת המפה והשולחן בלי שיבלוט למראה הקהל. [נדרך אגב; גם בזמן השיחות וגם בזמן המאמר תמיד נענע אד"ש בידו ובאצבעותיו בחזקה לפי הדיבורים ופליפול הדברים, אלא שעשה גם זאת בצנעה מתחת למפה והשולחן, בלי להבליט לקהל, ובגלוי דיבר בקול מונוטוני קבוע].

ומאחרי הסתלקות הרבנית הזקנה של הרבי הקודם נחמה דינה נ"ע, (בעשרה בטבת תשל"א) לא ערך יותר הרבי את סעודות יום-טוב ב-770 בקומה השניה בדירת הרבי הקודם, והלך לביתו אחר התפילות ושם עשה את סעודת היו"ט, (עד אמצע שנות הממ"ס, שהי' עם הרבנית בבנין הספרי' שע"י 770), ונפסקה ההנהגה של אמירת המאמר בליל שבועות לפנות בוקר אחרי אמירת התיקון [וכן הפסיק הרבי עריכת התוועדות בליל הסדר השני בשעה 1:30 בלילה, בה ביאר קטעים מההגדה עד שנת תש"ל, שבשנים שאח"כ עשה הסדר בביתו ולא חזר באותו לילה ל-770]

ומשנות הלמד"ים כשנפסקו התוועדויות אלו, התוועד הרבי בליל ערב חג השבועות [וכן ב"יג ניסן].

לימוד דף השער

ב. כשהתוועד אד"ש בליל ערב חג השבועות הי' עושה סיום על מסכת סוטה, ומדבר ע"ז, כי בערב חג השבועות מסיימים את המסכת שלומדים במשך ימי ספירת העומר.

פעם א' אמר הרבי בשיחה, הרי לומדים בימי הספירה כל יום דף ליום ומסיימים בערב חג השבועות בדף מ"ט, שזהו הדף האחרון של מסכת סוטה, אבל מה לומדים ביום הראשון של ספירת העומר, כי הרי המסכת מתחילה בדף ב'?

וע"כ ענה אד"ש, ביום הראשון לומדים את דף השער!; מה זאת אומרת; בתחילת המסכת כתוב שם המסכת, מסכת סוטה! היינו שלומדים את כללות ענין המסכת וענין הסוטה, היינו, הנטיה מדרך התורה ומדרך הצניעות ע"י הרוח שטות שעלולה לגרום